På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (anden afdeling)

1. **Sagsøgte frifindes.**

2. **Parlamentet betaler sagens omkostninger, herunder sagsøgerens.**

Bahlmann Pescatore Due

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 30. maj 1984.

Justitssekretæren
efter bemyndigelse
H. A. Rühl
Ekspeditionssekretær

K. Bahlmann
Formand for anden afdeling

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT C. O. LENZ FREMSAT DEN 12. APRIL 1984 [1]

Høje Domstol.

I den sag, jeg her skal tage stilling til, er der tale om besættelse af en stilling som ekspeditionssekretær (stillingsgruppe A 5-4) i afdelingen for kasse og bogholderi under Europa-Parlamentets generaldirektorat for administration, personale og økonomi.

A — Ansættelsesproceduren blev, i medfør af tjenestemandsvedtægtens artikel 29, stk. 1, litra a), indledt med stillingsopslag nr. 3599 af 10. maj 1982. Stillingsbeskrivelsen lød således:

1 — Oversat fra tysk.

»Tjenestemand, der under regnskabsførerens ledelse skal være ansvarlig for aktiviteterne i regnskabsafdelingens forskellige sektorer, indkassering af tilgodehavender og kontrol med forskudsforvaltningerne.«

I stillingsopslaget blev der blandt andet stillet følgende kvalifikationskrav:

»— særdeles godt kendskab til bogholderi;

— erfaring inden for edb-bogholderi.«

Ansøgninger om forflyttelse og forfremmelse skulle indgives senest den 25. maj 1982.

Dette stillingsopslag gav intet resultat. Faktisk kom der fra Parlamentet åbenbart kun én ansøgning, nemlig fra en tjenestemand i stillingsgruppe B 1, med henblik på muligheden for som angivet i stillingsopslaget at afholde en intern udvælgelsesprøve.

Endnu inden denne ansættelsesprocedure var afsluttet, blev der den 17. maj 1982, i medfør af tjenestemandsvedtægtens artikel 29, stk. 1, litra c), sendt et stillingsopslag, nr. PE/A/75, til de øvrige fællesskabsinstitutioner. Ifølge dette opslag kunne tjenestemænd i andre institutioner (inden den 3. 6. 1982) indgive ansøgning om overflytning, såfremt de enten var indplaceret i lønklasse A 5 eller A 4, eller havde mindst to års anciennitet i lønklasse A6 ved udløbet af ansøgningsfristen.

Herefter ansøgte sagsøgeren i denne sag den 27. maj 1982 om den ledige stilling. Han er tjenestemand i lønklasse A 6 ved Kontoret for De europæiske Fællesskabers Officielle Publikationer. Han opfyldte kravet om mindst to års anciennitet i sin lønklasse.

Hans ansøgning blev imidlertid ikke imødekommet. Efter at have rykket for svar den 5. juli 1982 blev han underrettet om afslaget i en skrivelse af 20. august 1982 fra Europa-Parlamentets direktør for personale og velfærdstjeneste. Ifølge denne skrivelse var den pågældende tjenestegren nået til den opfattelse, at sagsøgerens uddannelse og faglige erfaring ikke opfyldte de stillede krav, navnlig ikke »for så vidt angår erfaring inden for edb-bogholderi«; derfor var valget faldet på en anden ansøger.

I maj 1982 havde Parlamentet faktisk endnu engang (således som det fremgår af generalsekretærens skrivelse af 28. maj 1982 til formanden for det paritetiske udvalg) ændret ansættelsesproceduren og besluttet at anvende tjenestemandsvedtægtens artikel 29, stk. 2, der lyder således:

»Ved ansættelse af tjenestemænd i lønklasserne A 1 og A 2 samt i særlige tilfælde for ansættelse til stillinger, der kræver specielle kvalifikationer, kan ansættelsesmyndigheden anvende en anden procedure end udvælgelsesproceduren.«

De netop nævnte kvalifikationskrav gjaldt (ifølge stillingsopslag nr. 5 PE/5/S) ligeledes for denne procedure. De modtagne ansøgninger (blandt andet sagsøgerens) blev gennemgået af en udvælgelseskomité nedsat med dette formål for øje. Ved afgørelse af 6. august 1982 blev en funktionær ved en privat virksomhed udnævnt til tjenestemand på prøve, efter at han tilsyneladende allerede den 5. juli 1982 havde fået tilbud om ansættelse.

Da sagsøgeren ikke var tilfreds med sagens udvikling, indbragte han den 16. november 1982 en formel klage for Parlamentet. Han gjorde heri gældende,

at afslaget på hans ansøgning var retsstridigt, da han opfyldte de stillede kvalifikationskrav. Han anførte, at hans oplysninger ikke var blevet efterprøvet, og han anfægtede anvendelsen af proceduren efter tjenestemandsvedtægtens artikel 29, stk. 2.

Da denne klage forblev ubesvaret, anlagde han den 15. juni 1983 sag ved Domstolen, hvorunder han nedlagde følgende påstande:

1. Sagen antages til realitetsbehandling.

2. Der gives sagsøgeren medhold og følgelig annulleres afslaget på sagsøgerens ansøgning.

3. Det statueres, at udnævnelsen af Young retsstridigt er foretaget på grundlag af vedtægtens artikel 29, stk. 2, hvorfor udnævnelsen annulleres.

4. Parlamentet tilpligtes under alle omstændigheder at afholde sagens omkostninger.

Parlamentet har nedlagt påstand om frifindelse og, subsidiært, om afvisning, for så vidt angår den anden påstand.

B — Jeg skal herefter tage stilling til disse påstande.

1. Første og anden påstand

Til støtte for disse påstande har sagsøgeren i stævningen anført en række anbringender, der kan sammenfattes således:

— Det var ugrundet i betydningen urigtigt at fastslå, at han ikke opfyldte de i stillingsopslaget anførte krav.

— Hans ansøgning blev ikke gennemgået, i det mindste ikke tilstrækkelig sagligt og omhyggeligt.

— Afslaget på hans ansøgning blev ikke tilstrækkelig begrundet, jfr. tjenestemandsvedtægtens artikel 25.

Yderligere har han i replikken anført, at han blev for sent underrettet om afslaget på sin ansøgning, nemlig ved Parlamentets skrivelse af 20. august 1982. Det ville have været korrekt at give ham meddelelse herom allerede i begyndelsen af juli 1982, nemlig umiddelbart efter der var truffet afgørelse om besættelse af stillingen, idet det da måtte antages, at hans ansøgning ikke kunne imødekommes.

a) Sagsøgte har heroverfor nedlagt påstand om afvisning, da anbringendet først blev fremsat i replikken. Sagsøgte har henvist til procesreglementets artikel 42, stk. 2, hvorefter der for rettergangsmåden gælder noget i retning af en koncentrationsmaksime.

Indsigelsen forekommer umiddelbart begrundet, da det nye anbringende åbenbart ikke »støttes på retlige eller faktiske omstændigheder«, som først er kommet frem under skriftvekslingen. I virkeligheden kan det allerede på grundlag af stævningens bilag 7 antages, at der så tidligt som i begyndelsen af juli 1982 blev truffet afgørelse om sagsøgerens ansøgning; sagsøgeren vidste således allerede på tidspunktet for sagsanlægget, at der gik betydelig tid, inden han blev underrettet om denne afgørelse. Der kan således uden videre ses bort fra det nye anbringende.

Yderligere kan det imidlertid også let påvises, at sagsøgerens anbringende ikke kan begrunde annullation af den omhandlede akt. Ganske vist anvendte Parlamentet ikke bestemmelsen i tjenestemandsvedtægtens artikel 25 (omgående skriftlig meddelelse af afslag på en ansøgning) korrekt; i modsætning til hvad Parlamentet mener, er det væsent-

lige her ikke afgørelsen om at udnævne en anden ansøger (den 6. 8. 1982), men derimod afgørelsen om det endelige valg, som udelukkede sagsøgeren. Dette valg blev allerede truffet i begyndelsen af juli 1982, således som det kan udledes af skrivelsen fra 13. september 1982 fra Parlamentets formand til formanden for personaleudvalget. Det erklæres udtrykkeligt i skrivelsen, at nævnte ansøger allerede den 5. juli 1982 blev bragt i forslag. Ifølge tjenestemandsvedtægtens artikel 25 skal enhver afgørelse vedrørende en tjenestemand straks meddeles denne. Bestemmelsen omhandler en procedure, der skal følges *efter udstedelsen* af en akt. Tilsidesættelse af bestemmelsen kan dog ikke rejse tvivl om gyldigheden af den forudgående akt. At forskriften ikke anvendes korrekt, kan derimod få betydning i anden forbindelse, navnlig for så vidt angår overholdelse af frister.

b) Sagsøgeren har videre gjort gældende, at afslaget på hans ansøgning ikke blev sagligt begrundet.

Domstolen har i sin praksis — for så vidt der er tale om en værdidom — trukket snævre grænser for prøvelsen af dette anbringende (der kan f.eks. foreligge en åbenbar fejltagelse). Ifølge det relevante stillingsopslag var der stillet krav om »særdeles godt kendskab til regnskabsvæsen og erfaring inden for edb-bogholderi«. I den allerede nævnte skrivelse af 20. august 1982 blev det generelt slået fast, at sagsøgerens uddannelse og faglige erfaring ikke opfyldte de stillede krav. Hertil tilføjedes, at dette især gjaldt erfaring inden for edb-bogholderi. I besvarelse af et af Domstolen stillet spørgsmål blev det yderligere præciseret,

— at den erfaring, som sagsøgeren havde erhvervet som underviser i bogholderi på et gymnasium, ikke kunne betragtes som *praktisk* erfaring,

— at sagsøgeren ikke i detaljer har redegjort for sit arbejde som bogholderiekspert for et revisionsfirma, hvorfor det ikke kan antages, at han på denne måde har kunnet erhverve et *særdeles godt* kendskab,

— at han ved Kontoret for De europæiske Fællesskabers Officielle Publikationer kun var ansvarlig for indtægterne, hvilket ikke kan antages at dække kravene til den opslåede stilling, idet tilsvarende opgaver ved Parlamentet varetages af en tjenestemand i lønklasse B 1, og

— at det af sagsøgeren i sit curriculum vitae nævnte SAGAP-2-System kun vedrører databehandling af *adressemateriale;* hans medvirken til gennemførelse af dette system kan altså heller ikke have bibragt ham fuldgyldig erfaring inden for edb-bogholderi.

Sagsøgeren har heroverfor anført, at hans studier førte til, at han i 1965 blev udnævnt til »Professeur d'Économie d'Entreprise et Comptabilité« (gymnasielærer i virksomhedsøkonomi og regnskab). Yderligere anføres, at han i perioden 1965-1971 (med en kortere afbrydelse) arbejdede som gymnasielærer i dette fag, og det understreges, at han fra 1968 drev et »Cabinet d'Expert comptable et financier« (revisionsfirma). — Efter min opfattelse kan det vanskeligt bestrides, at han må have opfyldt *ét* af de stillede krav (særdeles godt kendskab til regnskabsvæsen); under alle omstændigheder er den negative vurdering, som alene støttes på de ansøgningen vedlagte

bilag — dvs. uden supplerende undersøgelser — for så vidt næppe begrundet.

Det forholder sig anderledes med den anden væsentlige forudsætning for at besætte stillingen, nemlig erfaring inden for edb-bogholderi. Sagsøgeren har ganske vist i replikken anført, at han har meget stort *kendskab* inden for dette område. Det kan imidlertid ikke udledes af hans curriculum vitae, at han inden ansættelsen ved Fællesskaberne havde kunnet erhverve relevant *erfaring* (muligvis i det nævnte »Cabinet d'Expert comptable«), og når han henviser til sin erfaring fra Kontoret for De europæiske Fællesskabers Officielle Publikationer (nemlig i forbindelse med gennemførelse af SAGAP-2-systemet), har Parlamentet ubestridt fremhævet, at systemet indskrænker sig til at behandle adressemateriale og derfor ikke kan have ført til reel erfaring inden for edb-bogholderi.

Det kan således fastslås — også uden at Domstolen griber ind i forvaltningens frie skøn — at afslaget på sagsøgerens ansøgning, for så vidt angår det nævnte punkt, sagligt synes fuldt ud begrundet, og at det derfor ikke kan hævdes, at der foreligger et fejlskøn.

c) Sagsøgeren har — som yderligere støtte for annullationspåstanden — videre anført, at Parlamentet under ansættelsesproceduren ikke opfyldte sin pligt til at behandle en ansøgning omhyggeligt. Sagsøgeren har her henvist til den omstændighed, at den kompetente udvælgelseskomité hverken satte sig i forbindelse med ham eller indhentede supplerende oplysninger. Under henvisning til, at den udnævnte ansøger allerede den 5. juli 1982 blev tilbudt stillingen, har han yderligere anført, at valget er blevet truffet med utilbørlig hast.

Også på dette punkt kan der vanskeligt gives sagsøgeren medhold.

For det første er det for så vidt vigtigt, at tjenestemænd, som ansøger om overflyttelse ifølge artikel 29, stk. 1, litra c), drager omsorg for at indsende alt det materiale, som kræves ifølge stillingsopslaget, og således godtgøre, at de opfylder kravene for udnævnelse. Rent principielt er det kompetente organ da heller ikke forpligtet til at henvende sig til ansøgeren for at supplerede og uddybe de givne oplysninger. Det er ligeledes i det foreliggende tilfælde påvist, i det mindste for så vidt angår erfaring inden for edb-bogholderi, at der uden videre kunne anlægges en negativ vurdering af sagsøgerens oplysninger. Parlamentet havde for så vidt ingen fornuftig grund til yderligere at sætte sig i forbindelse med sagsøgeren for at undgå påstanden om, at hans ansøgning blev overfladisk behandlet.

For det andet er det af betydning, at der kun indgik få ansøgninger. Som et resultat af overflyttelsesproceduren i henhold til tjenestemandsvedtægtens artikel 29, stk. 1, litra c), indgik der kun én ansøgning, nemlig sagsøgerens. Her løb fristen til den 3. juni 1982. Også for så vidt angår den gennemførte procedure i henhold til artikel 29, stk. 2, indgik — som ubestridt anført af Parlamentet — kun få ansøgninger. At den af Parlamentet nedsatte udvælgelseskomité herefter forholdsvis hurtigt tog stilling til ansøgningerne, betyder ikke, at der kan tales om utilbørlig hast og dermed om mangelfuld gennemgang.

d) Endelig skal jeg tage stilling til sagsøgerens anbringende om, at afslaget var utilstrækkelig begrundet; det skal således undersøges, om skrivelsen af 20. august 1982, hvori sagsøgeren underrettedes om det negative resultat af hans ansøgning, kan anses for tilstrækkelig begrundet, jfr. tjenestemandsvedtægtens artikel 25.

Sagsøgeren har her først og fremmest henvist til domspraksis vedrørende de af udvælgelseskomiteer trufne afgørelser, hvorved ansøgere udelukkedes fra udvælgelsesprøver. Rent faktisk stilles der i sådanne tilfælde visse krav til begrundelse af en bebyrdende afgørelse. Således blev det ikke anset for tilstrækkeligt, at det kun var angivet, hvilke kvalifikationer en ansøger ikke besad [1], og det blev anset for nødvendigt at give oplysning om de vurderingskriterier [2], der lå til grund for udvælgelsen i de indledende stadier af en udvælgelsesprøve.

Når henses hertil, kan den begrundelse (som jeg indledningsvis har gengivet), som blev meddelt sagsøgeren i skrivelsen af 20. august 1982, vanskeligt betragtes som tilstrækkelig; foruden en sikkert utilstrækkelig generel henvisning til sagsøgerens uddannelse og faglige erfaring henvises der nemlig i begrundelsen rent konkret kun til *én* forudsætning for udnævnelse (erfaring inden for edb-bogholderi). Jeg ville ligeledes antage, at der i denne henseende vanskeligt kan gælde andre retningslinjer for afslag på en ansøgning i forbindelse med en procedure efter tjenestemandsvedtægtens artikel 29, stk. 2, end for afgørelser truffet af udvælgelseskomiteer, som indebærer, at en ansøgning ikke tages i betragtning.

Jeg skal da heller ikke foreslå, at den anden søgsmålsgrund tages til følge under henvisning til tjenestemandsvedtægtens artikel 25. Dette ville simpelt hen ikke være rimeligt, efter at det har vist sig, at afslaget på sagsøgerens ansøgning om overflytning var *sagligt* begrundet, og det dermed er slået fast, at en gentagelse af proceduren for sagsøgerens vedkommende efter annullation af den anfægtede afgørelse endnu engang nødvendigvis ville føre til et negativt resultat. Bestemmelserne i tjenestemandsvedtægtens artikel 25 kan således i sagsøgerens tilfælde udelukkende få betydning for spørgsmålet om sagens omkostninger. Selv om Parlamentet frifindes, bør det derfor pålægges at betale sagens omkostninger, jfr. procesreglementets artikel 69, stk. 3, andet led, ikke mindst fordi der ikke — inden han selv formelt havde rykket for svar — tilgik sagsøgeren meddelelse med fyldestgørende oplysninger, som ville have afholdt ham fra at anlægge sag.

e) Hvad angår anden påstand, må jeg således sammenfattende fastslå, at der ikke er nogen indlysende grund til at give sagsøgeren medhold.

2. Tredje påstand

Her skal først nævnes Parlamentets indsigelse, hvorefter sagen slet *ikke kan admitteres.* Sagsøgeren har nemlig ingen interesse i anbringender vedrørende udnævnelsen af en anden ansøger til den opslåede stilling, idet han i tilfælde af annullation af afgørelser af 6. august 1982 ikke ville kunne gøre sig håb om selv at få stillingen, da han ikke opfylder de i stillingsopslaget stillede krav.

1 — Dom af 15. 3. 1973 i sag 37/72 — Antonio Marcato mod Kommissionen for De europæiske Fællesskaber — Sml. 1973, s. 361, præmis 21 og 22.

2 — Dom af 28. 2. 1980 i sag 89/79 — Francesco Bonu mod Rådet for De europæiske Fællesskaber — Sml. 1980, s. 553, præmis 5.

Efter hvad der allerede er anført vedrørende den første påstand, og efter hvad der kan udledes af domspraksis vedrørende dette spørgsmål, er det klart, at indsigelsen bør lægges til grund.

I dommen i de forenede sager 81-88/74 [1], blev det faktisk understreget, at der kræves personlig interesse i den anfægtede akts annullation, og i dommen i sag 85/82 [2] blev det ligeledes fremhævet, at sagsøgerens personlige interesse er af afgørende betydning; sager, som anlægges i lovens eller fællesskabsinstitutionernes interesse, kan derimod ikke antages til realitetsbehandling.

Som allerede fastslået har Parlamentet med rette lagt til grund, at sagsøgeren ikke opfyldte alle stillingsopslagets kvalifikationskrav, og at han navnlig ikke har den nødvendige erfaring inden for edb-bogholderi. Når det nu engang forholder sig således, har sagsøgeren faktisk ingen beskyttelsesværdig interesse i at anfægte udnævnelsen af en anden ansøger til den omhandlede stilling. En anden vurdering kunne på ud på, at sagsøgeren kunne kræve en kontrol af, om vedtægtens bestemmelser overholdes, uden selv at kunne drage fordel af resultatet af denne kontrol.

Under alle omstændigheder må også den tredje påstand tilbagevises. Som sagen således forholder sig, kan jeg undlade at gå nærmere ind på de af sagsøgeren til støtte herfor fremsatte anbringender, nemlig

— at betingelserne for at anvende tjenestemandsvedtægtens artikel 29, stk. 2 (hvorefter der skal foreligge et særligt tilfælde med henblik på besættelse af en stilling, som kræver særlige faglige kvalifikationer), i virkeligheden ikke var opfyldt,

— at beslutningen om at anvende denne bestemmelse ikke var tilstrækkelig begrundet, og

— at Parlamentet med urette undlod at tage hensyn til, at det paritetiske udvalg gav sit samtykke til anvendelse af proceduren efter artikel 29, stk. 2, under den forudsætning, at der skete en tilstrækkelig offentliggørelse.

C — Jeg skal herefter foreslå, at Parlamentet frifindes, men at det tilpligtes at betale sagens omkostninger.

1 — Dom af 29. 10. 1975 i de forenede sager 81-88/74 — Giuliano Marenco m.fl. mod Kommissionen for De europæiske Fællesskaber — Sml. 1975, s. 1247, præmis 5-7.

2 — Dom af 30. 6. 1983 i sag 85/82 — Bernhard Schloh mod Rådet for De europæiske Fællesskaber — præmis 14, Sml. 1983, s. 2105.